

hvorvidt et staaende Redskab har været mærket saaledes, at det drivende Garn med Lethed kan gaa over det, og det er jo det, Loven forlanger. Jeg tror ikke, at Tvivl og Strid derom kan løses paa anden Maade end ved, at disse Mærker — ikke blot Mærkerne paa de flydende Garn, men ogsaa de flydende Mærker paa Garnene, Bøjer, Tønder og hvilke Mærker der nu skal bruges — leveres af Staten, naturligvis for Betaling, saaledes, at en Fisser var sikker paa, at naar han benyttede Mærker af de af Staten anerkendte Former, havde han Fisserilovens fulde Beskyttelse for sit Garn. Hvis han selv anstaffer sine Mærker, benytter dem efter bedste Skøn, indretter dem, som han kan, og saaledes, at et Drivgarn efter hans Mening let kan gaa over dem, vil han ikke desto mindre let under en Retstrætte, der følger efter, kunne paalægges Ansvar for, at hans Mærker ikke have været forsvarlige. Det vil han kun kunne være fuldt sikker paa at undgaa, naar Staten leverer disse Mærker for en Betaling, hvorpaa der naturligvis ikke maatte tjenes, men som beløb sig til, hvad Anstafelsen virkelig koster. Dermed vare hans Fisseriredskaber helt beskyttede. Det er jo nemlig en given Sag, at selv med autoriserede Mærker kan et Drivgarn godt komme til at ramme et Redskab, saa at det rives over Stag, og saa siger naturligvis Drivgarnsfisseren, at Redskabet ikke var mærket forsvarligt, det viste sig jo, at Drivgarnet ikke kunde drive over det. Det er altsaa et Punkt, jeg vil henstille til den højtærede Minister og til Udvalget, om det ikke vil være fornødent, netop naar vi gaa til at vedtage faste Regler for Beskyttelse i disse Forhold, da at søge denne Bestemmelse til. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder. Der kunde dog for øvrigt være visse Hensyn, der maatte tages ved visse forskellige Fisseriredskaber. Navnlig ved Krogfiskeriet vil der kunne blive Spørgsmaal om Anbringelse af en saa stor Mængde Stager, naar der skal sættes en for hver 300 Favne, at den paagældende Baad vil blive i høj Grad belempret dermed. Det er dog en saadan Detail, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Dette om Mærkning af Baade og Garn er det første vigtige Punkt, hvori Fisserilovforslaget stiller sig fra den nugældende Lovgivning, og det næste Hovedpunkt — jeg vil blot fremhæve Hovedpunkterne af de Ting, hvori der nu foreslaas noget nyt — er den Regel, som man søger at gennemføre: at man ikke maa landbringe Undermaalsfisk. Man har fra Baadfishernes Side i det hele gjort den Betragtning gældende, og det var ogsaa den Hovedopfattelse, det ærede Medlem

fra Listed gjorde gældende i Gaar, at der behøves ingen som helst andre Fredningsbestemmelser end Bestemmelsen om visse Maal for madnyttige Fisk og om, at naar Undermaalsfisk fiskeles, skal de igen fastes ud. Det kunne vist alle være enige om vilde være fuldstændig tilfredsstillende, dersom man kunde kontrollere noget saadant. Men det er jo givet, at en gennemført Kontrol af en saadan Regel lader sig ikke udføre. Vi have enkelte Kontrolfartøjer, som kunne opholde sig hist og her. Men naar de ere ved at kontrollere i den ene Ende af Danmark, kan man jo ganske rolig fiske Undermaalsfisk i den anden Ende, og det er derfor givet, at denne Regel, hvor nyttig den i og for sig kunde være, sikkert ikke kan overholdes. Derfor vil den almindelige Mening heller ikke være den, at man kan nøjes dermed, naar der i det hele blev Spørgsmaal om Fredning af Fiskeriet. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at der absolut maa gøres Indtagelser fra denne Regel om, at man ikke har Lov til at bringe Undermaalsfisk i Land. For det første ville, hvad der vist ogsaa er nævnt fra andre Sider, aabne Vaade paa aaben Sø ikke være i Stand til at overholde Reglen. Naar en aaben Fisserbaad kommer ud paa Søen og faar uroligt Vejr, vil den først og fremmest søge at bjærge sig i Land, for det er ikke behageligt at ligge til Søs i aaben Baad, naar Vejret er haardt. At opstille den Regel for en Fisser i en saadan Stilling, at han først af alt, naar han har bjærget Garnet og faaet det ind i Baaden, skal give sig til at sortere Fisken, lader sig næppe opretholde. Jeg vil henstille, om der var noget til Hinder for at gøre den Forskel, at Reglen kun gælder for Dæksfartøjer, altsaa for de egentlig Kutterfiskere, og saa for Indvaande, thi der er vist ingen Tvivl om, at i de indre Bunde, hvor der ikke rejser sig stærk Sø, vil en Fisser godt kunne varetage denne Regel, medens man man maatte komme til at give de aabne Baade paa aabent Vand Ret til i ondt Vejr — thi i stille Vejr kunne ogsaa de udføre det — at føre Fiskegarnene med i Land og der foretage Sorteringen. Der er et Par andre Fiskerier, som heller ikke kunne gennemføre den Regel — ja, de kunde gennemføre den, men det vilde være temmelig absurd at forlange det. Der er for det første Krogfiskeriet. Der kommer Fisken død op af Vandet, eller omtrent død da, i hvert Tilfælde vil det være en overordentlig sjælden Fisk, der kunde leve efter at være reben af Krogen og sat ud igen. Det vilde altsaa være temmelig urimeligt, om det skulde være forbudt Fisserne at benytte en